

Arrest

nr. 149 288 van 8 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 12 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HINNEKENS loco advocaat S. CLAEYS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 mei 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 16 mei 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 25 mei 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 3 september 2014.

1.3. Op 16 januari 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Libanese nationaliteit en bent u op 1 juni 1980 geboren in Hasake (Syrië). U bent een christen. Uw vader werkte in Libanon en verhuisde samen met het hele gezin naar Libanon. Jullie wisselden jullie Syrische nationaliteit in voor de Libanese. Sinds zeer jonge leeftijd woont u in Dequaneh (Beirut). U werkte uw middelbare studies af en volgde nadien een opleiding schoonheidsspecialiste. In 1999 vertrok u uit uw ouderlijke huis en ging u in een ander huis in Dequaneh wonen, samen met uw echtgenoot G.(...) S.(...) (CG 12/15427; O.V. 7.510.555). Op 3 februari 2012 werd uw huis 's nachts binnengevallen door leden van Hezbollah. Ze vroegen u waar uw echtgenoot wapens had verstopt, doorzochten het huis en sloegen u in het gezicht. Ze bedreigden u met een pistool. U raakte buiten bewustzijn. Toen u bijkwam was de buurvrouw bij u. Ze probeerde uw echtgenoot te contacteren, maar kon hem niet bereiken. U ging vanaf dan met uw kinderen bij uw ouders in Dequaneh wonen. Drie dagen later verhuisden jullie naar een huis in de bergen, dat door uw priester werd geregeld. Jullie bleven daar gedurende drie maanden. Op 1 mei 2012 vertrokken jullie naar Turkije, waar jullie werden herenigd met uw echtgenoot. U kwam te weten dat uw echtgenoot ontvoerd werd door Hezbollah en dat ze hem overleverden aan de Syrische inlichtingendienst. Jullie kwamen samen in België aan op 15 mei 2012 en vroegen hier asiel aan op 16 mei 2012.

U legt geen documenten voor ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat, noch een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en wel om onderstaande redenen.

U beroept zich immers volledig op de vluchtmotieven van uw echtgenoot, G.(...) S.(...) (CGVS p.6). In zijn hoofde werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus genomen daar diende te worden geconcludeerd dat hij er niet in was geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing genomen in diens hoofde en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk hebt gemaakt.

Gezien u de **Libanese nationaliteit** bezit, dient uw vrees te worden beoordeeld ten opzichte van Libanon. Er moet worden opgemerkt dat uw vrees in Libanon samenloopt met de problemen die u in Syrië kende. U verklaart dat u zowel de Syrische autoriteiten als Hezbollah vreest omwille van het feit dat u ervan werd beticht mee te werken aan wapensmokkel tussen Libanon en Syrië. U zou nooit wapens hebben gesmokkeld, maar hiervan beschuldigd worden door Hezbollah omwille van uw sympathie voor de partij Quwwat al-Lubnaniya (CGVS p.8). Uw verklaringen hieromtrent kunnen echter niet overtuigen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u geschetste gang van zaken **weinig aannemelijk** is. Zo is het opmerkelijk dat u zomaar, enkel en alleen omdat u een bepaald persoon tweemaal in uw taxi zou hebben vervoerd, ervan beschuldigd zou zijn geweest betrokken te zijn in wapensmokkel, temeer uit uw verklaringen blijkt dat u niet echt politiek actief bent en u ook duidelijk aangeeft dat de Syrische geheime dienst alles weet daar ze overal spionnen heeft en een 'speciaal contact' heeft met Hezbollah waardoor er toch van uit kan worden gegaan dat men in deze zaak meer omzichtig te werk zou zijn gegaan (CGVS, p. 17). Verder kan het niet overtuigen dat, zo men er effectief van overtuigd was dat u daadwerkelijk in een dergelijke handel betrokken was, er iemand van 'uw belagers' bereid zou zijn geweest u tegen smeergeld 'te laten ontsnappen' daar een dergelijk persoon zich maar al te zeer bewust moet zijn geweest van het risico zo zijn rol hierin aan het licht zou komen (CGVS, p. 16).

Verder dient aangestipt dat u **vaag** blijft omtrent bepaalde aspecten van uw relaas. Wat betreft de regeling van uw vrijlating na uw detentie bij de Syrische inlichtingendienst blijft u opmerkelijk aan de oppervlakte. U komt in dit verband niet verder dan te stellen dat dit door uw schoonvader werd geregeld. U weet echter niet met wie hij dit regelde, hoe hij dit deed of hoeveel geld hij hiervoor diende te betalen. Noch kunt u zeggen waar u juist werd vrijgelaten. Dit is te meer opmerkelijk daar uw schoonvader u daar kwam ophalen. U had hem dit alles dus kunnen vragen, iets wat u naliet te doen. Tevens kunt u niet zeggen hoe uw reis vanuit Syrië werd geregeld, noch hoeveel daarvoor betaald werd (CGVS p.16-17, 20-21). U stelt dat u te veel van slag was om hiernaar te vragen. Dit antwoord biedt geen afdoende verschoning voor uw onwetendheid daar er toch van kan worden uitgegaan dat u, éénmaal u een beetje bekomen was van uw wedervaren, uw schoonvader hier toch naar zou hebben gevraagd temeer informatie omtrent uw 'vrijlating' en de personen die hierbij betrokken waren toch van aanzienlijk

belang is. Dit alles doet dan ook ten zeerste twifelen aan de waarachtigheid van de door u aangehaalde gang van zaken.

Deze twijfel wordt bovendien versterkt door de uitermate vage verklaringen die uw echtgenote aflegde over hetgeen u overkwam. Zij kan hier immers werkelijk zo goed als niets over vertellen. Ze weet niet wanneer of waar u werd meegenomen, noch op welke manier dit gebeurde. Opmerkelijk genoeg weet ze zelfs niet of u in Libanon of elders werd vastgehouden. Ook over wat er tijdens uw detentie gebeurde kan ze niets vertellen. Dat jullie hier in het geheel niet over zouden praten is zeer moeilijk aan te nemen (CGVS 12/15427/B p.7-8). Frappant is ook dat ze niet weet hoe het komt dat u werd vrijgelaten. Ook hoe haar vader te weten kwam dat u werd overgeleverd aan de Syrische inlichtingendienst weet ze niet (CGVS 12/15427/B p.9). Nochtans was het haar vader die uw vrijlating regelde, aangenomen kan dus worden dat hij haar over zulke zaken zou hebben ingelicht. Uw echtgenote gevraagd of ze met u over deze gebeurtenissen heeft gesproken, geeft ze aan dat u hier niet wenste over te spreken daar 'het voorbij was' (CGVS 12/15427/B p.7). Deze uitleg kan niet overtuigen daar deze gebeurtenissen uw leven getekend hebben en het niet meer dan logisch is dat u hierover met uw echtgenote zou spreken en te meer deze gebeurtenissen aan de basis liggen van jullie asielaanvraag. Opmerkelijk is ook te moeten vaststellen dat uw echtgenote nog gedurende drie maanden in Libanon verbleef sinds uw vermeende arrestatie, maar dat ze niet kan zeggen waar ze juist verbleef. Hiernaar gepeild komt ze niet verder dan te stellen 'een landelijk huis in de bergen' (CGVS 12/15427/B p.3). Dit is temeer bevreemdend daar u verklaart dat ze tegen u wel de wijk zou hebben gezegd. U kunt echter tevens niet de naam van deze wijk noemen (CGVS p.18). Met dergelijke vage verklaringen slaagt u er niet in aan te tonen dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou hoeven te koesteren.

Voorts weet u niet of er intussen een proces tegen u heeft plaatsgevonden. U beweert hier ook niet meer naar te hebben geïnformeerd (CGVS p.17). Het feit dat u zich geen enkele moeite hebt getroost nog te informeren omtrent uw situatie, doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten.

De problemen die u zou hebben ondervonden omwille van uw christelijke geloof en uw sympathie voor Quwwat al-Lubnaniya vóór de vermeende arrestatie zijn bovendien **onvoldoende ernstig** om melding te kunnen maken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U verklaart expliciet dat u geen officiële problemen had, algemeen genomen had u met niemand problemen, enkel hier en daar wat privéproblemen. Zo werd u als christen af en toe beledigd, er werd een keer een steen naar u gegooid, maar er was behalve een keer in mei 2007 nooit persoonlijk contact. U beschouwt deze incidenten niet als grote problemen en ze waren dan ook geen aanleiding voor uw vertrek uit Libanon (CGVS p.17-18). Uw echtgenote haalt bovendien ook aan dat u voor de vermeende arrestatie nooit problemen zou hebben gehad (CGVS 12/15427/B p.8).

Daarenboven moet worden opgemerkt dat u, die uw vermeende problemen linkt aan uw sympathie voor Quwwat al-Lubnaniya, **geen uitgesproken politiek profiel** hebt. Allereerst dient te worden opgemerkt dat u geen vast lid was van deze partij en dat u tevens nooit het lidmaatschap hebt aangevraagd. U ging tevens niet vaak naar bijeenkomsten van deze partij (CGVS p.8-9). U hebt dus niet kunnen overtuigen dat u geïnteresseerd werd omwille van uw politieke voorkeur voor de Quwwat al-Lubnaniya. Uw echtgenote verklaart ook niet te weten waarom u valselijk zou zijn beschuldigd van wapensmokkel of waarom Hezbollah u precies zou viseren (CGVS 12/15427/B p.8).

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat u **geen enkel begin van bewijs** van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten voorlegt. Evenmin legt u enig identiteits- of reisdocument voor aan de hand waarvan uw identiteit en reisweg kan worden gecontroleerd. Opmerkelijk is dat u verklaart nog een origineel paspoort in Libanon te hebben liggen, maar klaarblijkelijk niet te hebben geprobeerd het hier in België te krijgen. U beweert met niemand in Libanon contact te hebben gehad. U zou van niemand het telefoonnummer hebben gehad. U zou bovendien schrik hebben dat Hezbollah er achter zou komen waar u verblijft en u zou niet willen dat uw familieleden door u in de problemen raken. Het is echter zeer onwaarschijnlijk dat u al die tijd (gedurende twee jaar en een half) zelfs niet de moeite zou hebben genomen via uw ouders gerust te stellen dat u veilig in een ander land verblijft (CGVS p.5, 9-11). Ook uw echtgenote legt geen enkel document voor. Als verklaring hiervoor geeft ze op dat ze onverwacht en snel het huis diende te verlaten (CGVS 12/15427/B p.5). Nochtans heeft ze nadat ze jullie huis verliet nog drie dagen in dezelfde wijk gewoond, bij haar ouders, en heeft ze daarna nog verdere drie maanden elders in Libanon verbleven (CGVS 12/15427/B p.3). Er is in die periode niemand meer naar jullie op zoek gekomen (CGVS 12/15427/B p.9). Aangenomen kan dus worden dat ze nog even naar jullie huis kon gaan om documenten op te halen, of op z'n minst iemand anders hier om had kunnen sturen. Ook zij zou achteraf tevens niemand meer hebben gecontacteerd om te proberen documenten naar België op te sturen (CGVS 12/15427/B p.6). Dit alles vormt nogmaals een negatieve indicatie in verband met de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

U verwijst bovendien naar **aanslagen** in Libanon die de situatie in Libanon gevaarlijk maken (CGVS p.3.). Dit is echter een te algemeen gegeven en wijst niet op een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt Libanon te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 7 november 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van autobommen, politieke moorden en grensgeweld. Tot nu toe concentreerde het geweld zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen.

In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 gewelddadige confrontaties plaatsvonden in de stad Tripoli tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend

sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde **stukken** kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Voor wat betreft de psychologische attesten die u voorlegt moet worden opgemerkt dat deze attesten geen formeel bewijs vormen dat de vermelde problemen rechtstreeks het gevolg zijn van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Zonder afbreuk te doen aan het gestelde in de psychologische attesten, dient immers opgemerkt dat de bevindingen van de psycholoog gebaseerd zijn op uw eigen verklaringen en in die zin geen bewijs uitmaken van de beweerde vervolgingsfeiten. Bovendien deden zich tijdens het gehoor ook geen moeilijkheden voor. De informatie in verband met Hezbollah die u van het internet haalde zegt enkel iets over de algemene situatie in Libanon, niet over uw persoonlijke vrees voor vervolging (CGVS p. 19).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, G.S. (RvV 167 393). Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 149 287 van 8 juli 2015 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van G.S. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen en de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), poneert verzoeker dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de vluchtelingenconventie. Verzoeker benadrukt dat elk risico op vervolging, hoe miniem ook, in overweging dient genomen te worden en dat het hier niet enkel de vrees voor toekomstige vervolging betreft, doch ook de reeds ondergane vervolgingen. Verzoeker voert aan dat uit zijn feitenrelaas blijkt dat hij het slachtoffer is geweest van ontvoering door leden van de Hezbollah die hem overleverden aan de Syrische inlichtingendienst. Hij werd valselijk beschuldigd van een wapensmokkel van Libanon naar Syrië en werd in het kader daarvan gedurende drie maanden vastgehouden. Tijdens zijn detentie werd hij verschillende malen ondervraagd en mishandeld. Uiteindelijk kon hij vrijgekocht worden door zijn schoonvader. Zijn leven blijft evenwel in gevaar en dit zowel in Syrië als in Libanon. Hij diende onmiddellijk na zijn vrijlating te vluchten. Gelet op deze feiten, meent verzoeker dat hij voldoet aan de voorwaarden beschreven in artikel 1, A (2) van de vluchtelingenconventie.

Verzoeker vervolgt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat hij zijn persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie “niet aannemelijk” heeft gemaakt. Hij laakt dat men zich slechts beperkt tot de motivatie dat de door hem geschetste gang van zaken “weinig aannemelijk” zou zijn. Dit is naar mening van verzoeker geen geldige motivering. Het volstaat volgens hem niet zich te beperken tot de melding dat men een verhaal weinig aannemelijk vindt. Verzoeker werpt op dat een ongeloofwaardigheid dient afgeleid worden uit tegenstrijdigheden, hiaten, ongerijmde wendingen, of zaken die ingaan tegen algemeen bekende feiten en stelt dat het Commissariaat-generaal er niet in geslaagd is de negatieve beslissing op basis van voormelde criteria te motiveren. Er wordt niet gemeld dat hij tegenstrijdigheden zou vermeld hebben, zaken die ingaan tegen algemeen bekende feiten, dan wel dat zijn verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn, dat er sprake zou zijn van hiaten dan wel ongerijmde wendingen. Men vermeldt louter dat zijn relaas – voor het Commissariaat-generaal althans – niet aannemelijk overkomt en bijgevolg ongeloofwaardig is.

Verzoeker laat gelden dat hij alle moeite heeft gedaan om zijn relaas te staven en de waarheid te vertellen. Op elke vraag werd gedetailleerd gerepliceerd. Hij vertelde gedetailleerd wanneer, om welk uur, in welke omstandigheden, door hoeveel personen hij werd gearresteerd en vervolgens werd verhoord en gefolterd. Hij vertelde dat hij met zijn handen werd opgehangen, dat hij soms gedurende uren in spreidstand moest staan, dat er emmers koud water over hem werden gegooid en dit alles om hem te intimideren en psychologisch te kraken. Verzoeker meent dan ook dat hij beantwoordt aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Hij stelt nog dat hij zwaar getekend is door zijn gevangenschap en de mishandelingen die daarmee gepaard gingen, zoals ook blijkt uit de door hem neergelegde psychologische attesten.

Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten dat hij vaag is omtrent de regeling van zijn vrijlating, benadrukt verzoeker dat hij zeer gedetailleerd heeft kunnen vertellen over alles wat hij zelf heeft meegemaakt, doch inderdaad minder details kon geven over de manier waarop zijn schoonvader er in geslaagd is hem vrij te kopen. Het is volgens verzoeker echter normaal dat men minder gedetailleerd is over zaken die men zelf niet heeft meegemaakt. Bovendien is hij onmiddellijk na zijn vrijlating het land uit gevlucht.

Voorts benadrukt verzoeker dat hij niet heeft gezegd dat hij valselijk van wapensmokkel werd beschuldigd omwille van zijn sympathie voor de partij Quwwat-al-Lubnaniya. Hij stelt dat hij dit in zijn relaas enkel heeft aangehaald om de problemen te schetsen die hij en zijn echtgenote ondervonden voor zijn ontvoering. De reden van zijn asielaanvraag ligt evenwel in zijn ontvoering en detentie door Hezbollah en niet in de problemen die hij en zijn gezin hiervoor ondervonden. Verzoeker heeft uitgelegd dat dit kwam doordat hij met zijn taxi twee maal een man vervoerd heeft naar de grenspost van Masnaa. Deze persoon zou munitie gesmokkeld hebben over de grens. Daar verzoeker hem vervoerd heeft werd hij beschuldigd van wapensmokkel. Het feit dat hij geen uitgesproken politiek profiel heeft is volgens verzoeker bijgevolg geen geldige argumentering voor het afwijzen van zijn asielaanvraag. Verzoeker legt verder thans – voor zover als nodig – een aantal foto's neer waaruit zijn aanwezigheid blijkt op manifestaties, een foto van hemzelf en Samir Jaja, leider van de "Libanon Forces", alsook een partijkaart.

Tot slot wijst verzoeker erop dat de bewijslast bij asielaanvragen beoordeeld dient worden met een welbepaalde soepelheid. Hij citeert in dit verband de paragrafen 190, 196 en 197 van UNHCR Handboek.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: foto's waaruit verzoekers aanwezigheid blijkt op manifestaties, een foto van hemzelf en Samir Jaja, leider van de "Libanon Forces", een partijkaart, zijn rijbewijs en dat van zijn echtgenote, de identiteitskaarten van zichzelf, zijn echtgenote en kinderen, een bewijs van samenstelling van het gezin, zijn huwelijksakte en twee geboorteakten.

2.2.2. Met een aanvullende nota dd. 17 juni 2015 laat verwerende partij een COI Focus geworden: "Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon", 1 mei 2015.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het weinig aannemelijk is dat hij zomaar, enkel en alleen omdat hij een bepaald persoon tweemaal in zijn taxi zou hebben vervoerd, ervan beschuldigd zou zijn geweest betrokken te zijn in wapensmokkel en het niet kan overtuigen dat, zo men er effectief van overtuigd was dat hij daadwerkelijk in een dergelijke handel betrokken was, er iemand van 'zijn belagers' bereid zou zijn geweest hem tegen smeergeld 'te laten ontsnappen' daar een dergelijk persoon zich maar al te zeer bewust moet zijn geweest van het risico zo zijn rol hierin aan het licht zou komen, (ii) hij vaag blijft omtrent de regeling van zijn vrijlating na zijn detentie bij de Syrische inlichtingendienst en hij tevens niet kan zeggen hoe zijn reis vanuit Syrië werd geregeld, noch hoeveel daarvoor betaald werd, (iii) zijn echtgenote zo goed als niets kan vertellen over hetgeen hem overkwam, zij niet weet hoe het komt dat hij werd vrijgelaten terwijl het nochtans haar vader was die verzoekers vrijlating regelde en zij niet kan duiden waar zij gedurende de drie maanden sinds zijn vermeende arrestatie juist in Libanon verbleef, (iv) hij niet weet of er intussen een proces tegen hem heeft plaatsgevonden en hij beweert hier ook niet naar te hebben geïnformeerd, hetgeen verder afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees, (v) de problemen die hij zou hebben ondervonden omwille van zijn christelijk geloof en zijn sympathie voor Quwwat al-Lubnaniya vóór de vermeende arrestatie onvoldoende ernstig zijn om melding te kunnen maken van een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, (vi) hij geen uitgesproken politiek profiel heeft en hij dan ook niet kan overtuigen dat hij gevisieerd werd omwille van zijn politieke voorkeur voor de

Quwwat al-Lubnaniya en zij echtgenote ook verklaart niet te weten waarom hij valselijk zou zijn beschuldigd van wapensmokkel of waarom Hezbollah hem precies zou viseren, (vii) hij geen enkel begin van bewijs voorlegt van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten, hij evenmin enig identiteits- of reisdocument voorlegt aan de hand waarvan zijn identiteit en reisweg kan worden gecontroleerd en ook zijn echtgenote geen enkel document voorlegt, (viii) zijn verwijzing naar aanslagen in Libanon die de situatie er gevaarlijk maken een te algemeen gegeven is en niet wijst op een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, (ix) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (x) de door hem neergelegde stukken bovenstaande appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 16 januari 2015 (CG nr. 1215427), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen zodat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem uiteengezette asielmotieven.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft.

Immers, waar verzoeker aanvoert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich slechts beperkt tot de motivatie dat de door hem geschetste gang van zaken "weinig aannemelijk" zou zijn, dat dit geen geldige motivering is en dat het niet volstaat zich te beperken tot de melding dat men een verhaal weinig aannemelijk vindt, slaagt verzoeker er niet in afbreuk te doen aan de pertinente en draagkrachtige vaststellingen en overwegingen waar de commissaris-generaal terecht opmerkt als volgt: "Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u geschetste gang van zaken **weinig aannemelijk** is. Zo is het opmerkelijk dat u zomaar, enkel en alleen omdat u een bepaald persoon tweemaal in uw taxi zou hebben vervoerd, ervan beschuldigd zou zijn geweest betrokken te zijn in wapensmokkel, temeer uit uw verklaringen blijkt dat u niet echt politiek actief bent en u ook duidelijk aangeeft dat de Syrische geheime dienst alles weet daar ze overal spionnen heeft en een 'speciaal contact' heeft met Hezbollah waardoor er toch van uit kan worden gegaan dat men in deze zaak meer omzichtig te werk zou zijn gegaan (CGVS, p. 17). Verder kan het niet overtuigen dat, zo men er effectief

van overtuigd was dat u daadwerkelijk in een dergelijke handel betrokken was, er iemand van 'uw belagers' bereid zou zijn geweest u tegen smeergeld 'te laten ontsnappen' daar een dergelijk persoon zich maar al te zeer bewust moet zijn geweest van het risico zo zijn rol hierin aan het licht zou komen (CGVS, p. 16)." Verzoeker gaat er overigens aan voorbij dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan afgeleid worden uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De commissaris-generaal beschikt bovendien over een bepaalde appreciatiemarge om te oordelen of de asielzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er aanwijzingen bestaan dat hij nood heeft aan internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door verzoeker. Uiteraard houdt een dergelijke beslissing dan ook een beoordeling in van de waarde van de desgevallend aangebrachte bewijselementen, alsook van verzoekers verklaringen.

Waar verzoeker voorts zijn vage verklaringen omtrent de regeling van zijn vrijlating tracht te vergoelijken, stellende dat het normaal is dat men minder gedetailleerd is over zaken die men zelf niet heeft meegemaakt en hij bovendien onmiddellijk na zijn vrijlating het land uit gevlucht is, geeft hij geen valabele verklaring voor het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde onwetendheden in dit verband en slaagt hij er allerm minst in afbreuk te doen aan de door de commissaris-generaal hieruit gedane gevolgtrekking: "Wat betreft de regeling van uw vrijlating na uw detentie bij de Syrische inlichtingendienst blijft u opmerkelijk aan de oppervlakte. U komt in dit verband niet verder dan te stellen dat dit door uw schoonvader werd geregeld. U weet echter niet met wie hij dit regelde, hoe hij dit deed of hoeveel geld hij hiervoor diende te betalen. Noch kunt u zeggen waar u juist werd vrijgelaten. Dit is te meer opmerkelijk daar uw schoonvader u daar kwam ophalen. U had hem dit alles dus kunnen vragen, iets wat u naliet te doen. Tevens kunt u niet zeggen hoe uw reis vanuit Syrië werd geregeld, noch hoeveel daarvoor betaald werd (CGVS p.16-17, 20-21). U stelt dat u te veel van slag was om hiernaar te vragen. Dit antwoord biedt geen afdoende verschoning voor uw onwetendheid daar er toch van kan worden uitgegaan dat u, éénmaal u een beetje bekomen was van uw wedervaren, uw schoonvader hier toch naar zou hebben gevraagd temeer informatie omtrent uw 'vrijlating' en de personen die hierbij betrokken waren toch van aanzienlijk belang is. Dit alles doet dan ook ten zeerste twifelen aan de waarachtigheid van de door u aangehaalde gang van zaken.", vaststellingen en overwegingen welke door de Raad worden overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing correct wordt opgemerkt dat (i) zijn echtgenote zo goed als niets kan vertellen over hetgeen hem overkwam, zij niet weet hoe het komt dat hij werd vrijgelaten terwijl het nochtans haar vader was die verzoekers vrijlating regelde en zij niet kan duiden waar zij gedurende de drie maanden sinds zijn vermeende arrestatie juist in Libanon verbleef, (ii) hij niet weet of er intussen een proces tegen hem heeft plaatsgevonden en hij beweert hier ook niet naar te hebben geïnformeerd, hetgeen verder afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees, (iii) de problemen die hij zou hebben ondervonden omwille van zijn christelijk geloof en zijn sympathie voor Quwwat al-Lubnaniya vóór de vermeende arrestatie onvoldoende ernstig zijn om melding te kunnen maken van een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie en (iv) zijn verwijzing naar aanslagen in Libanon die de situatie er gevaarlijk maken een te algemeen gegeven is en niet wijst op een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. Ook deze motieven blijven derhalve onverminderd overeind en worden beschouwd als zijnde hier hernomen.

Tot slot benadrukt verzoeker dat hij niet heeft gezegd dat hij valselijk van wapensmokkel werd beschuldigd omwille van zijn sympathie voor de partij Quwwat-al-Lubnaniya en stelt hij dat het feit dat hij geen uitgesproken politiek profiel heeft bijgevolg geen geldige argumentering is voor het afwijzen van zijn asielrelaas. Daargelaten de vaststelling dat verzoekers bewering in het verzoekschrift geen steun vindt in het administratief dossier, waaruit blijkt dat verzoeker tijdens zijn gehoor uitdrukkelijk stelde dat hij door Hezbollah van wapensmokkel werd beschuldigd omwille van zijn sympathie voor de partij Quwwat-al-Lubnaniya (administratief dossier, stuk 4A, p. 8 en p. 20), en aldus dient te worden vastgesteld dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift zijn verklaringen aanpast, hetgeen zijn geloofwaardigheid andermaal niet ten goede komt, bevestigt verzoeker in voorliggend verzoekschrift aldus het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, namelijk dat hij niet kan overtuigen dat hij gevisieerd werd door Hezbollah omwille van zijn politieke voorkeur voor de partij Quwwat-al-Lubnaniya. Het is de Raad dan ook niet duidelijk op welke wijze verzoeker met de argumentatie in het verzoekschrift meent afbreuk te kunnen doen aan dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing.

Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het volharden in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, het poneren van een vrees voor vervolging en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermog de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een geponde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.4.2. Ook de door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de geloofwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven kunnen herstellen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij zwaar getekend is door zijn gevangenschap en de mishandelingen die daarmee gepaard gingen, zoals ook blijkt uit de door hem neergelegde psychologische attesten, slaagt hij er niet in afbreuk te doen aan de appreciatie van deze attesten door de commissaris-generaal, appreciatie welke door de Raad wordt bijgetreden: "(...) Voor wat betreft de psychologische attesten die u voorlegt moet worden opgemerkt dat deze attesten geen formeel bewijs vormen dat de vermelde problemen rechtstreeks het gevolg zijn van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Zonder afbreuk te doen aan het gestelde in de psychologische attesten, dient immers opgemerkt dat de bevindingen van de psycholoog gebaseerd zijn op uw eigen verklaringen en in die zin geen bewijs uitmaken van de beweerde vervolgingsfeiten. Bovendien deden zich tijdens het gehoor ook geen moeilijkheden voor. (...)”

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat de informatie in verband met Hezbollah die verzoeker van het internet haalde enkel iets zegt over de algemene situatie in Libanon, niet over zijn persoonlijke vrees voor vervolging.

Wat betreft de aan het verzoekschrift gevoegde foto's waaruit verzoekers aanwezigheid blijkt op manifestaties, de foto van hemzelf en Samir Jaja, leider van de "Libanon Forces" en de partijkaart, dient erop gewezen dat deze stukken weliswaar verzoekers sympathie voor Quwwat-al-Lubnaniya aantonen, gegeven dat overigens noch door de commissaris-generaal, noch door de Raad wordt betwist, doch allerninst bewijzen dat verzoekers vermeende problemen gelinkt zijn aan zijn politieke voorkeur, hetgeen door verzoeker in voorliggend verzoekschrift overigens ook uitdrukkelijk wordt ontkend. Deze stukken kunnen aldus geen bewijs vormen van de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten.

Betreffende de fotokopieën van verzoekers rijbewijs en dat van zijn echtgenote, van de identiteitskaarten van verzoeker, zijn echtgenote en kinderen, van een bewijs van samenstelling van het gezin, van zijn huwelijksakte en van twee geboorteakten, merkt de Raad vooreerst op dat het opmerkelijk moet worden geacht dat verzoeker na confrontatie met een negatieve beslissing plots wél in staat blijkt te zijn om (fotokopieën van) identiteitsdocumenten voor te leggen. Dit klemt des te meer daar verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde dat al zijn documenten hem werden afgenomen door zijn ontvoerders: "Beschrijven: IK. (tekent) ... was zoals jullie kaart, maar met dennenboom... hier een foto... (...) Waarom hebt u die niet meegebracht? Mijn rijbewijs en rijboekje waren in de auto. Maar toen ze me kidnaptten mijn portefeuille was in mijn zak, stak alles in wat ik had, ze hebben afgenomen van mij. (...) Had u ooit kopie genomen van die documenten; IK, rijbewijs e.d.? Neen." (administratief dossier, stuk 4A, p. 10). Het thans voorleggen van deze documenten doet aldus verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vermeende ontvoering door leden van Hezbollah. Voorts wijst de Raad erop dat de aan het verzoekschrift gevoegde fotokopieën slechts een indicatie vormen van verzoekers identiteit, nationaliteit, burgerlijke staat en gezinssamenstelling, gegevens welke op zich niet in twijfel worden getrokken.

2.4.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden,

ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2 a) en b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste vluchtrelaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd door zijn autoriteiten of door derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.5.2. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon, blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon "De veiligheidssituatie in Libanon" dd. 7 november 2014 en COI Focus Libanon "De veiligheidssituatie in Libanon" dd. 11 mei 2015) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvonden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het

eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. In januari 2015 vond een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren viel; het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist deze analyse niet, noch brengt hij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.6. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. Waar verzoeker in fine vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS